

burde. Børgen har, for at jeg skal holde mig til eet Tilfælde, naar en Taxationsforretning er bleven ham foreviist, og han blev spurgt om: Er De enig i, at denne Dvindes Penge sættes ud i denne Eiendom? Svaret dem: Det kommer an paa Overformynderne; have de ikke Noget derimod, har jeg heller ikke; og Resultatet er da blevet, at Pengene bleve satte deri paa daarlige Bilkaar og senere gik tildeels tabt. Jeg er vis paa, at hvis hun havde været raadig over sin Formue, vilde hun have raadspurgt en forstandig Mand derom, og han vilde have fraraadet hende et saadant Arrangement. Det er i det Hele en gammel og bekendt Sætning, at Enhver bedst varetager sine egne Anliggender. Det er vist, at Myndigheden kan misbruges i enkelte Tilfælde, men det kan den ogsaa af Enken, og dog tænker Ingen paa at betage hende den Myndighed, som hun har erholdt ved Praxis i en lang Aarrække. Det er ogsaa anført, at Dvinden kan lade sig overtale af En eller Anden; men dette kan jo ligesaa godt anvendes paa Enken. Jeg mener saaledes, at det, at Dvinden kommer til at indtage sin berettigede Plads i Samsundet ligeoverfor Manden, vil have Resultater for hele Samsundet, der vilde være af overordentlig stor Værdi.

Oriefer: Ja, da der har fundet Opsfordring Sted til at udtale sin individuelle Anskuelse i Anledning af dette Lovudkast, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg er overbevist om, at man kun yder Dvinden Retfærdighed ved at tilstaae hende det, som Udvalget har foreslaaet. Da Andre have udtalt, hvad der i saa Henseende kan anføres, og da jeg i Almindelighed ikke har for Skik at tage Ordet, kunde jeg indskrænke mig hertil. Skulde jeg imidlertid udtale mig i denne Henseende, saa vilde det nærmest være for, at Dvinden indrømmedes en tidligere Myndighed end Manden, paa Grund af den hele Udvikling, som Dvinden tidligere opnaaer. See vi hen til de andre Lande, hvor Dvinden er indrømmet Myndighed allerede med det 21de Aar, saa har jeg ingen Tvivl om, at Danneqvinden ligesaa godt vilde kunne modtage denne Myndighed med 21 Aars Alderen.

Oriefer: Jeg skal ikke opholde Forsamlingens Tid med at gjentage det meget Smukke, der er talt til Dvindens Roes. Jeg er enig deri og i det Resultat, Udvalget er kommet til. Skulde jeg have nogen Betænkelighed, da maatte denne ligge i Hensynet til den pludselige Overgang. For mig er det noget tvivlsomt, om det ikke vilde have været heldigere, naar det Tidspunkt, da Loven skulde træde i Kraft, var studt noget ud. Imidlertid lægger jeg ikke nogen saadan Vægt herpaa, at jeg kan lade mig afholde fra at give min Stemme til hiint Resultat. Men, idet jeg tillader mig at udtale dette, skal jeg endvidere tillade mig at henlede Opmærksomheden, og navnlig den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, om der ikke, naar en Lov ifølge det fremkomne Forslag udstedes, og der saaledes gives Dvinden en større Raadighed over sine Midler, da ogsaa bør tænkes paa at staae Dvinden en udvidet Leilighed til at komme i Besiddelse af Noget at raade over; jeg sigter herved til den Indskrænkning, der for Livsarvingers Vedkommende endnu bestaaer, at Dvinden kun arver halvt mod Manden. Jeg anser dette for en ligefrem Uretfærdighed, og jeg troer, at man ved at forandre denne Bestemmelse vil ikke mindre fyldestgjøre et Retfærdighedskrav fra Dvindens Side end ved en Bestemmelse som den, det ærede Udvalg har foreslaaet.

Lühofft: Jeg bifalder aldeles det Resultat, hvortil Udvalget er kommet, og finder det saa fuldkommen vel begrundet i den afgivne Betænkning og i den ærede Ordførers yderligere Udvikling deraf idag, at jeg ikke har nogen Anledning til videre at yttre mig eller kan tilføie noget Bedre, men kun har villet føie mit Vidnesbyrd til efter den Opsfordring, der i denne Retning er stillet.

Madvig: Jeg reiser mig ikke for at føie et nyt Vidnesbyrd til de allerede udtalte, men jeg skal ganske fort gjøre et Spørgsmaal til det ærede Udvalg, hvorledes den af det foreslaaede Bestemmelse forholder sig til en anden Bestemmelse i vor Lovgivning, som staaer i Berørelse dermed. Det er angaaende Dvindens Ret med Hensyn til Ægteffab. I For-